много близък до теоретически определената оптимална стойност на теглата, представена с израза (5).

Вариант 2:

$$k_T = \alpha k_{T-1} + (1-\alpha)\frac{\sum\limits_{t=T-\nu}^{T-1}(\epsilon_{2,t})^2}{\sum\limits_{t=T-\nu}^{T-1}(\epsilon_{1,t})^2 + \sum\limits_{t=T-\nu}^{T-1}(\epsilon_{2,t})^2} \tag{7}$$

където α се изменя в интервала $(0,1)$.

Както се вижда от израз (7), прави се изглаждане на теглата по метода на експоненциалното изглаждане с параметър на изглаждането α. Това позволява теглата k_T да станат по-стабилни във времето, доколкото при сравнителни малки стойности за ν те могат съществено да се колебаят. Изборът на стойност за параметъра α се прави обикновено на основата на експериментални изчисления.

Вариант 3:

$$k_T = \frac{\sum\limits_{t=1}^{T-1}\beta^t(\epsilon_{2,t})^2}{\sum\limits_{t=1}^{T-1}\beta^t(\epsilon_{1,t})^2 + \sum\limits_{t=1}^{T-1}\beta^t(\epsilon_{2,t})^2}, \tag{8}$$

където β е коригиращ коефициент.

При този вариант за определяне на теглата грешките $\epsilon_{1,t}$ и $\epsilon_{2,t}$ на индивидуалните прогнози се оценяват не по последните ν на брой, а по всички стойности на t (от 1 до $T-1$) с тегло β. При $\beta > 1$ по-голямо тегло се дава на последните грешки (най-близко до прогнозирания период), а на по-старите грешки се дават по-малки тегла. Този вариант може да се разглежда като обобщение на първия вариант, доколкото при $\beta = 1$ се получава точно първият вариант. Както вече бе посочено, стойността на ν в израза (6) може да се изменя, като при желание може да обхваща всички стойности на t.

Вариант 4:

$$k_T = \frac{\sum\limits_{t=1}^{T-1}\beta^t(\epsilon_{2,t})^2 - \sum\limits_{t=1}^{T-1}\beta^t\,|\epsilon_{1,t}\epsilon_{2,t}|}{\sum\limits_{t=1}^{T-1}\beta^t(\epsilon_{2,t})^2 - \sum\limits_{t=1}^{T-1}\beta^t\,(\epsilon_{1,t})^2}, \tag{9}$$